

en selvfølge og har også altid været antaget i praksis, men da det ved udformningen af de herhenhørende bestemmelser er tilstræbt at gøre disse såvidt muligt udtømmende, har man fundet det rettest udtrykkelig at fastslå det i lovtæksten.

Nr. 4 undtager alle gaver, der omfattes af lov nr. 147 af 10. april 1922, afsnit III, om gaveafgiftspligtige gaver.

Nr. 5. Bestemmelsen svarer i realiteten fuldtud til den nugældende lovs regel om, at formueforøgelse, der hidrører fra indgåelse af ægteskab, ikke skal medregnes til den skattepligtige indkomst, således som denne regel er fastsat i praksis. Den skete tilføjelse, hvorefter formueforøgelse ved ægtefællers skifte af fællesbo ikke er skattepligtig indkomst for erhververen, tilsigter alene at gøre formuleringen såvidt mulig udtømmende.

Nr. 6. Den foreslåede formulering lovfæster den allerede nu i praksis hævede regel, at skattefriheden for skadesforsikringssummer ikke omfatter forsikringsudbetalinger vedrørende varer og lignende til erhvervsmæssigt salg bestemte aktiver, hvor forsikringssummen træder i stedet for et ved salg indvundet skattepligtigt vederlag.

Nr. 7. Bestemmelsen svarer til gældende ret.

Nr. 8. Efter de almindelige principper skulle den del af rigsdagsmedlemmernes aflønning, der medgår til dækning af nødvendige udgifter ved bestridelsen af hvervet, kunne fradrages i indkomsten, medens den del af aflønningen, der er vederlag for selve arbejdet eller erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, er ubetinget skattepligtig. Det må herefter bero på et skøn, om den gældende regel om skattefrihed for halvdelen af det til hvert medlem udbetalte beløb er passende. Da der ikke ved fastsættelsen af de gældende vederlag, herunder „zonetillæg“, fra rigsdagens side er foretaget ændringer i den gældende regel om halv skattefrihed, går man ud fra, at denne regel fremdeles anses for passende, og man har derfor ikke foreslået ændringer på dette punkt.

Nr. 9. Den foreslåede bestemmelse betegner en indrømmelse til de krav om skattelempelse under aftjening af værnepligten, som er rejst fra mange sider. Den helt adækvate form for en sådan skattelempelse ville bestå i en nedsættelse af den indkaldtes

skattetilsvaret under selve indkaldelsesperioden til et beløb svarende til skat af de indtægter, han bibeholder i denne periode. idet man kvitterede den del af de pålignede skatter, der svarer til på grund af indkaldelsen bortfalden indtægt. En sådan fremgangsmåde ville imidlertid nødvendigvis gøre stadige omreguleringer af de indkaldtes skatteansættelser og ville bebyrde de skattepligtige myndigheder stærkt. Man har derfor foreslået en begrænset skattefrihed, nemlig for selve det af det offentlige under indkaldelsen ydede vederlag (underhold + løn), en i sig selv naturlig og ligeledes let praktikabel regel, der på den anden side ikke skulle udelukke, at der i tilfælde, hvor særlige forhold gør sig gældende, skulle kunne indrømmes en videregående bevillingsmæssig skattelempelse efter lignende linier, som også nu praktiseres. Iøvrigt vil det være rimeligt, at opkrævningen af skatterestancer fra tiden før indkaldelsen eller af skat, som forfalder under indkaldelsen, om fornødent stilles i bero, indtil den pågældende efter hjemsendelsen har genoptaget sit erhverv, jfr. forslaget § 166 og bemærkningerne dertil. Bestemmelsen gælder også vederlag under tvungen indkaldelse til civilt arbejde eller civilforsvarstjeneste.

Nr. 10. Bestemmelsen svarer til den nugældende, jfr. senest ligningsloven for skatteåret 1953—54 (lovbekendtgørelse af 19. december 1952) § 13, stk. 1, i.

Nr. 11. Bestemmelsen afløser reglen i statsskattelovens § 5 d, der går ud på, at dagpenge og rejsegodtgørelser, begge dele under udøvelsen af offentlige hverv, der gør det nødvendigt for den pågældende at tage ophold udenfor hans hjemstedskommune, ikke skal henregnes til indkomsten. Reglen har sin naturlige begrundelse i, at befordringsgodtgørelsen skal dække de i tjenstligt øjemed medgåede befordringsudgifter og derfor sædvanligvis udbetales efter regning, og at time- og dagpenge for de forskellige grupper af tjenestemænd fastsættes således, at beløbene ikke overstiger de merudgifter, som fraværelse fra tjenestestedet må forudsættes nødvendigvis at påføre tjenestemanden, jfr. for statstjenestemænds vedkommende reglerne i lov nr. 301 om statens tjenestemænd af 6. juni 1946 §§ 965 og 966.

Bestemmelsen i statsskattelovens § 5 d har imidlertid givet anledning til misforståelser. Dette gælder navnlig udtrykket